

Projektet SocialAktion och en oförmögen psykiatri

[singlepic id=239 w=250 h=354 float=left]

SocialAktion är ett unikt projekt. Med nya möten, nya vänskaper. En del går djupare än andra. Visar mer än andra på ordets makt – för att förstå. Och om vikten av att berätta.

På sin [blogg skriver Agneta Werner](#), en av deltagarna och cirkelledarna i SocialAktion hur det är att sättas på sluten avdelning – i en ny stad, där ingen känner henne. Och om att få besök av sina vänner. Agneta har bältats och behandlats som om hon ingen erfarenhet har av sin egen sjukdom. **På bloggen ligger nu också Anna och Annes intryck** från sitt besök hos Agneta: *På tillfälligt besök i en slutna värld.*

Läs också *Jag tror på en psykiatri utan bältesläggning!* i nya numret av [SocialPolitik nr 4/2013](#).

Och om Arvsfondsprojektet [SocialAktion.nu](#).

Anneli Jäderholm i SocialPolitik nr 4/2013: *"Det är inte min kropp som är problemet. Den är full av adrenalin, skräck och panik, och den fysiska smärtan är oerhörd när jag spänns fast med remmar runt händer och fötter. Hela rummet är fullt av rörelse. Personalen stressar, drar och sliter. Jag ligger med benen isär i en tunn sjukhusskjorta som inte skyler någonting. Över mig har jag män och kvinnor med ansträngda ansikten. Jag förstår inte vad som händer. Ser deras strama drag, sammanbitna läppar, blodådror som pulserar och rödsprängda ögonvitor. Är det Djävulen jag möter? Jag dras allt längre in i min magiska verklighet.*

De kommer med en spruta. Min sista i livet? Jag kämpar för allt jag är värd, måste slåss för mitt liv. Men jag ligger fastnaglad. Ger upp. Stelnar. Ligger still. Blundar hårt. Jag kommer att dö när giftet spridit sig. Jag är vettskrämd. Maktlös. Så blir det blir tomt i rummet, förutom en man som stannar kvar. Han ska vaka över mig. Jag är skräckslagen. Jag

vet inte vem han är. Han sitter på en stol vid gaveln av min säng. Jag försöker få ihop mina ben, vill inte blotta allt, men det går inte. Jag sitter fast.”